

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 14 0 У 003174 17 Увп
Бањалука, 10.7.2019. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Смиљане Мрша предсједника вијећа, Душка Бојовића и Страхине Турковића чланова вијећа, уз учешће записничара Радмиле Дмитровић, у управном спору по тужби В.Р. из И., заступаног по пуномоћнику М.М.адвокату из С., (у даљем тексту: тужилац), против рјешења број ... од 12.2.2016. године Управе (у даљем тексту: тужена), у предмету уписа забиљежбе спора на непокретности, одлучујући о захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 У 003174 16 У од 30.1.2017. године, у нејавној сједници одржаној дана 10.7.2019. године донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба против уводно означеног акта тужене, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против рјешења Подручне јединице тужене у И.Н.(у даљем тексту: Подручна јединица И.Н.) ... од 3.11.2015. године којим није дозвољен у листу непокретности број 2 к.о. Л., на к.ч. број 2716/558 власништво „Ф.“ а.д. И., упис забиљежбе подигнуте тужбе код Основног суда у С. - Одјељење у И. под бројем 89 1 Рс 033910 15 Рс од 21.10.2015. године ради неисплаћених плата и други новчаних потраживања, а из разлога што се не ради о упису чињенице и околности које су од утицаја на располагање непокретностима, већ о новчаним потраживањима подносиоца захтјева.

Одбијање тужбе образложено је разлозима да како се у конкретном случају ради о упису забиљежбе спора по основу новчаног потраживања, а не по основу измјене, престанка или преноса стварних права на непокретностима, нису били испуњени услови да се у смислу одредбе члана 98. став 1. Закона о премјеру и катастру Републике Српске („Службени гласник РС“ број 6/12, у даљем тексту: Закон о премјеру и катастру) изврши упис спора на предметним непокретностима, имајући у виду да је чланом 99. тачка в) тог закона прописано да се забиљежбом врши упис чињеница које се односе на покретање спора за утврђивање права на непокретности. Стога је без основа приговор тужиоца да управни органи нису узели у разматрање привремену мјеру обезбјеђења и судску мјеру обезбјеђења, јер о тим предложеним мјерама одлучује суд који је надлежан за одлучивање о тужбеном захтјеву у том спору, па би се тек по доношењу мјере обезбјеђења од стране тог надлежног суда створили услови за њено принудно спровођење у јавним евиденцијама ради уписа.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужилац побија њену законитост из разлога садржаних у одредби члана 35. став

2. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Српске” број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС). Истиче да пресуда није правилна јер је тужена у оспореном акту пропустила да у потпуности тумачи одредбе члана 98. став 1. Закона о премјеру и катастру, будући да забиљежба спора представља упис у катастар непокретности оних чињеница које су од значаја за пренос стварних права на непокретностима, које чињенице се односе на правне односе поводом непокретности, што сматра да је у конкретном случају јер је он заједно са групом радника покренуо парнични поступак код Основног суда у Сокоцу за накнаду штете у вези са неисплаћеним платама и другим потраживањима. Како је ријеч о потраживању из радног односа у привреди, те да у складу са одредбама члана 179. став 2. Закона о привредним друштвима Републике Српске, акционарска друштва за обавезе у вези са пословањем, одговарају цијелокупном својом имовином, како покретном тако и непокретном, мишљења је да се требало удовољити његовом захтјеву за упис забиљежбе спора на предметним непокретностима. Додаје да је побијана пресуда донесена и противно одредбама ЗУС-а, јер је из увода пресуде видљиво да је донесена од стране судије појединца а не вијећа судија, чиме је повријеђена одредба члана 43. у вези са чланом 33. и 40. истог закона. Предлаже да се пресуда преиначи и удовољи његовом захтјеву, поништавањем оспореног акта и првостепеног рјешења те одређивањем забиљежбе спора на предметним непокретностима, или пак да се пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно одлучивање, те да му тужена надокнади трошкове подношења предметног захтјева по пуномоћнику адвокату у износу од 840,00 КМ.

Тужена у одговору на захтјев остаје код разлога датих у образложењу оспореног акта.

Размотривши захтјев, побијану пресуду, одговор тужене на захтјев, као и цијелокупне списе предмета управног спора, сагласно члану 39. ЗУС-а, одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Из података списка предмета произилази да је управни поступак покренут по захтјеву тужиоца поднесеном дана 21.10.2015. године, којим је затражио да се на непокретностима уписаним у листу непокретности број 2 к.о. Л. на к.ч. број 2716/558 власништво „Ф.“ а.д. И., изврши забиљежба спора који се води пред Основним судом у Сокоцу - Одјељење у И. под бројем 80 1 Рс 033910 15 Рс, по тужби његовој и других лица, против туженог „Ф.“ а.д. И. ради неисплаћених плата и других новчаних потраживања радницима тог предузећа. Подручна јединица И.Н. је рјешењем које чини правно јединство са оспореним актом одбила тај захтјев, што је потврђено оспореним актом одбијањем жалбе тужиоца на то првостепено рјешење, а оспорени акт је оснажен побијаном пресудом са разлозима који су већ изнесени у уводном дијелу образложења ове пресуде.

Побијана пресуда је правилна и законита.

Чланом 98. став 1. Закона о премјеру и катастру прописано је да је забиљежба упис којим се у катастар непокретности уписују чињенице које су од значаја за заснивање, измјену, престанак или пренос стварних права на непокретностима, које се односе на личност имаоца права, на саму непокретност или на правне односе поводом непокретности, а одредбом члана 99. тачка в) истог закона прописано да се забиљежбом врши упис чињеница које се односе на покретање спора за утврђивање права на непокретности.

Имајући у виду наведене одредбе, правилно је првостепеним рјешењем одбијен захтјев тужиоца јер се у конкретном случају ради о упису забиљежбе спора по основу новчаног потраживања, а не по основу измјене, престанка или преноса стварних права на непокретностима, што је правилно потврђено оспореним актом и оснажено побијаном пресудом, о чему су у побијаној пресуди дати ваљани разлози који се не могу довести у сумњу наводима предметног захтјева. При томе је у побијаној пресуди правилно наведено да о приједлогу за одређивање мјера обезбјеђења које су предложене у радном спору, одлучује сходно одредбама члана 268. став 2. и члана 279. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 и 61/13) суд који је надлежан за одлучивање о том тужбеном захтјеву, па тек по доношењу мјера обезбјеђења од надлежног суда у том поступку, створили би се услови за принудно спровођење у јавним евиденцијама ради уписа.

Такође су без основа наводи захтјева да су у побијаној пресуди учињене повреде правила поступка тиме што је пресуду донио судија појединац а не вијеће од троје судија, јер је чланом 6. ЗУС-а прописано да у управним споровима суди судија појединац, а да само изузетно, у сложеним предметима за које су разлози погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање или погрешна примјена материјалног права, који су од утицаја за правично рјешавање управне ствари, суди вијеће од троје судија. Како се у конкретној управној ствари није радило о тако сложеном предмету да би требало о њему да одлучује вијеће од троје судија, а што је ствар дискреционе оцјене суда, то није било потребе да о томе одлучује вијеће, већ је правилно одлучивао судија појединац.

Слиједом наведеног, како ни остали наводи захтјева нису могли утицати на другачије одлучивање, произилази да је побијаном пресудом правилно одбијена тужба, јер није испуњен ниједан основ за поништење оспореног акта, о чему су у образложењу побијане пресуде дати довољно јасни и аргументовани разлози, које у свему прихвата и овај суд.

Код таквог стања ствари, побијаном пресудом није остварен ниједан разлог њене незаконитости из одредбе члана 35. став 2. ЗУС-а, па се на основу члана 40. став 1. истог закона, захтјев одбија.

Како је предметни захтјев тужиоца одбијен, то му сходно одредбама члана 49а. ЗУС-а не припада право на накнаду трошкова састављања тог захтјева по пуномоћнику адвокату, па је и тај захтјев одбијен као неоснован.

Записничар
Радмила Дмитровић

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић